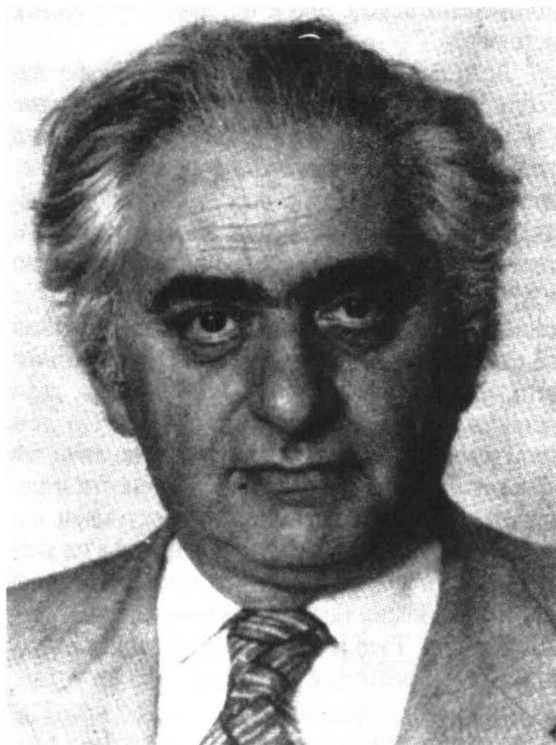

РАДОВАН САМАРЦИЋ
1922 – 1994.

Остала је његова реч.

Сасвим споро, без журбе, нижу се његове реченице, писмени изрази његових мисли, пред сваким пажљивим читаоцем. Лепота израза само

је одблесак лепоте идеја. Радован Самарцић био је исто толико мисаон колико и талентован писац. Али, писац пре свега. Одабрао је историју из осећаја да ће се, загладан у прошлост, најпотпуније исказати као списатељ.

Нису Срби имали много великих умова, чије је дело оставило тако видљив траг. У науци, још мање него у уметности. У историји, још мање него у науци. Професор Самарцић, са правом, заузима место у истом реду као и они писци историје о којима је написао тротомну студију.

Био је искрени познавалац и поштовалац Слободана Јовановића. Од свих српских историчара и списатеља, најрадије се враћао непоновљивом Слободану. Деценијама се упорно борио да дела Слободана Јовановића угледају светлост дана. Његови су покушаји спречавани, спутавани, обустављани. Али је он, упорношћу праведника, поново кретао из почетка и на послетку успео.

Радован Самарцић је уствари врло мало наликовао свом великом претходнику. И по темама за које се занимао, и у изразу, он је остао удаљен од оног примера који је створио Слободан Јовановић. Био му је близак по једном интелектуалном духу и отуда се сматрао за Слободановог настављача. Београдски стил није био стил професора Самарцића. Али је зато дух београд-